

Kitab Daniel - Saratus Dalapan Puluh Hiji

Ngungkabkeun Simbolisme Nubuat: Analisis Komprehensif ngeunaan Tujuh Tarompét dina Wahyu

Jeff Pippenger

2024-02-29

William Miller dipaparinkeun cahaya anu gedé ngeunaan tujuh jemaat, tujuh meterai, jeung tujuh tarompét dina kitab Wahyu. Anjeunna nempatkeun éta lambang-lambang nubuat dina raraga dua kakawasaan anu ngancurkeun, nya éta paganisme dituturkeun ku kapapaan. Anjeunna henteu ningali unggal ciri nubuat tina éta lambang-lambang, tapi naon anu ku anjeunna katingali netepkeun pamahaman dasar ngeunaan sajarah internal jeung sajarah éksternal gereja Allah ti mangsa para rasul nepi ka ahir dunya. Sajarah internal dilambangkeun ku jemaat-jemaat, ari sajarah éksternal jemaat-jemaat dilambangkeun ku meterai-meterai. Anjeunna ningali yén tarompét-tarompét téh lambang pangadilan Allah kana Roma, anu jadi perlambang pangadilan Allah kana Roma dina ahir dunya, sanajan anjeunna henteu ningali yén Roma dina ahir dunya téh diwangun ku hiji persatuan tilu rupa.

Buku anu ditulis ku Uriah Smith nu judulna Daniel and Revelation ngandung sawatara pamadegan anu salah, tapi ku Sister White éta diakukeun minangka, “panangan pitulung Allah.” Anjeunna netelakeun yén éta buku kudu disebarkeun babarengan jeung The Great Controversy, Patriarchs and Prophets, sarta The Desire of Ages. Pangrojongna anu kacida kuatna henteu ngandung harti yén éta buku aya dina tingkat ilham anu sarua jeung buku-bukuna sorangan, tapi yén éta buku ngandung “pangajaran anu agung,” sarta geus jadi sarana pikeun “mawa loba jiwa anu mulia kana pangaweruh ngeunaan bebeneran.”

Ieu buku ngagunakeun logika nubuat Millerite, dibarengan ku konsép-konsép ngeunaan nubuat anu can katingali saméméh 22 Oktober 1844. Urang baris ngarujuk kana petikan-petikan dina ieu buku bari ngajentrekeun panerapan rangkep tilu tina tilu Woe.

Miller nétélakeun yén “tujuh tarompét téh mangrupikeun sajarah tujuh hukuman anu has jeung beurat anu dikirimkeun ka bumi, atawa karajaan Romawi.” Opat tarompét anu kahiji ngalambangkeun hukuman-hukuman anu ditimpakeun ka Roma kapidir, jeung tarompét anu kalima jeung kagenep nyaéta hukuman-hukuman Allah anu ditimpakeun ka Roma kapausan, tapi Miller moal kungsi ngakuan yén tarompét anu katujuh ngalambangkeun hukuman Allah ka Roma Modern. Nalika nyarioskeun ngeunaan tujuh meterai jeung tujuh tarompét dina Wahyu, Uriah Smith nyerat:

“Sanggeus nyandak kitab éta, Anak Domba tuluy langsung muka segel-segelna; sarta perhatian rasul dipuseurkeun kana kajadian-kajadian anu lumangsung dina unggal segel. Bilangan tujuh geus dipikanyaho minangka anu dina Kitab Suci nandakeun kasampurnaan jeung kasampurnaan anu lengkep. Ku kituna, tujuh segel ngawengku sakabéh hiji golongan kajadian anu tangtu; ku sabab éta pamadegan yén éta ngan ukur ngahontal meureun nepi ka jaman

Konstantinus, sarta tujuh tarompet mangrupa runtuyan séjén ti mangsa éta ka hareup, henteu bisa dianggap leres. Tarompet nandakeun hiji runtuyan kajadian anu lumangsung babarengan jeung kajadian-kajadian dina segel-segel, tapi sipatna béda pisan. Tarompet téh lambang perang; ku sabab éta, tarompet nandakeun gejala pulitik anu gedé anu bakal lumangsung di antara bangsa-bangsa salila jaman Injil. Segel-segel nandakeun kajadian-kajadian anu sipatna agamawi, sarta ngamuat sajarah gereja ti bubukana jaman Kristen nepi ka datangna Kristus.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 431.

Tarompét téh lambang perang jeung kaributan pulitik. Nyaritakeun ayat kadua tina pasal dalapan Kitab Wahyu, Smith nyebutkeun:

“AYAT 2. Jeung kuring ningali tujuh malaikat anu ngadeg di payuneun Allah; sarta ka maranéhna dipasrahkeun tujuh tarompét.”

“Ayat ieu ngenalkeun runtuyan kajadian anu anyar tur béda. Dina materai-materai urang geus gaduh sajarah gereja salila naon anu disebut jaman injil. Dina tujuh tarompet, anu ayeuna dipidangkeun, urang gaduh kajadian-kajadian pulitik jeung peperangan anu utama, anu bakal lumangsung salila mangsa anu sarua.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 476.

Meterai katujuh dibuka dina genep ayat kahiji tina Wahyu pasal dalapan, sarta dina latar tukang bubukana meterai katujuh éta, tujuh malaikat anu nyepeng tujuh tarompét disiapkeun pikeun niupna.

Jeung nalika Anjeunna muka meterai nu katujuh, aya tiiseun di sawarga kira-kira satengah jam lilana. Tuluy kuring nempo tujuh malaikat nu nangtung di payuneun Allah; sarta ka maranéhna dipasrahkeun tujuh tarompet. Jeung malaikat séjén datang tuluy nangtung di altar, nyekel pedupaan emas; sarta ka anjeunna dipaparin menyan anu loba, supaya anjeunna ngahaturkeun éta bareng jeung doa-doa sakumna jalma suci dina altar emas nu aya di hareupeun tahta. Jeung haseup menyan éta, anu naék bareng jeung doa-doa jalma-jalma suci, ngascent ka payuneun Allah tina panangan malaikat éta. Jeung malaikat éta nyandak pedupaan, tuluy ngeusian éta ku seuneu tina altar, sarta ngalungkeunana ka bumi: tuluy aya sora-sora, guruh-guruh, kilat-kilat, jeung lini. Jeung tujuh malaikat nu nyekel tujuh tarompet éta nyiapkeun diri pikeun ngageterkeunana. Wahyu 8:1–6.

Aya hiji kalainan profétis anu geus ku urang diidentifikasi dina tulisan-tulisan saméméhna, tapi anu can acan ku urang dipaliré sacara husus dina fénoména profétisna anu tangtu. Kalainan éta nyaéta yén lambang-lambang anu ngagambarkeun runtuyan waymark dina sajarah profétis, sakabéhna di hijikeun dina panutup sajarah anu ku éta dilambangkeun. Urang geus némbongkeun yén opat generasi Adventisme Laodikea anu diwakilan ku opat kakajian dina Yeheskiel pasal dalapan nandaan waymark-waymark anu tangtu, tapi masing-masingna, minangka hiji ujian, ngulang deui dina sajarah panyegelan saratus opat puluh opat rébu. Kalainan ieu ogé kapanggih dina tujuh tarompet, sabab sanajan éta ngagambarkeun panghukuman-panghukuman anu tangtu kana Roma kahir, Roma kapapal, jeung Roma modéren, éta sakabéhna ngahiji deui nalika panghukuman éksékutif kana Roma modéren dimimitian dina hukum Minggu anu baris geura datang.

Tujuh sangkakala miboga tanggal-tanggal nu tangtu nalika éta kacumponan dina mangsa katukang, tapi Sister White ogé nempatkeun tujuh malaikat anu mawa tujuh sangkakala dina Wahyu pasal dalapan, dina sajarah hukum Minggu anu baris geura datang.

“Jeung waktu Anjeunna muka meterai anu kalima, kami ningali di handapeun altar jiwa-jiwa maranéhanana anu dipaéhan ku sabab firman Allah, jeung ku sabab kasaksian anu dicekel ku maranéhanana: sarta maranéhanana sasauran ku sora anu tarik, pokna, Dugi ka iraha, nun Gusti, anu Suci jeung Leres, Gusti can ngahakiman jeung males getih kami ka jalma-jalma anu marukim di bumi? Jeung jubah-jubah bodas dipaparinkeun ka unggal saurang di antara maranéhanana [Maranéhanana dinyatakeun murni jeung suci]; sarta ka maranéhanana dititah, supaya maranéhanana tetep reureuh heula salila sawatara mangsa deui, nepi ka sasama abdi-abdi maranéhanana kénéh jeung dulur-dulur maranéhanana, anu bakal dipaéhan saperti maranéhanana, geus kacumponan’ [Wahyu 6:9–11]. Di dieu dipintonkeun ka Yohanes adegan-adegan anu lain kanyataan dina mangsa harita, tapi anu bakal kajadian dina hiji mangsa dina waktu nu bakal datang.

“Wahyu 8:1–4 dicutat.” Manuscript Releases, jilid 20, 197.

Dina petikan saméméhna Sister White nerapkeun dialog sarta kagenepan tina meterai kalima kana mangsa nalika tujuh malaikat rek niup dina pasal dalapan, tapi anjeunna ogé nempatkeun gambaran anu sarua dina sajarah dua sora dina Wahyu pasal dalapan welas.

“Waktu meterai kalima dibuka, Yohanes nu Nampa Wahyu dina tetenjo ningali di handapeun altar rombongan jalma anu dipaéhan ku sabab Firman Allah jeung kasaksian Yesus Kristus. Sanggeus ieu saterusna datang kajadian-kajadian anu dipedar dina Wahyu pasal dalapan welas, waktu jalma-jalma anu satia jeung bener ditelepon kaluar ti Babul. [Wahyu 18:1–5, dicutat.]” Manuscript Releases, jilid 20, 14.

Tujuh tarompet ngawakilan pangadilan Allah dina sajarah Roma kaping, kapausan, jeung Roma Modéren, tapi éta ogé kagambarkeun dina sajarah 11 Séptémber 2001, jeung sora kadua tina hukum Minggu anu enggal bakal datang. Sanggeus medar genep ayat kahiji dina Wahyu pasal dalapan, Uriah Smith mimiti nampilkeun kacumponan sajarah tina opat tarompet anu kahiji.

“Jejer perkara tujuh tarompet ayeuna diteruskeun deui di dieu, sarta ngeusian sesa ieu pasal jeung sakabéh pasal 9. Tujuh malaikat nyiapkeun dirina pikeun niupkeun tarompet. Bunina tarompet maranéhnana datang minangka panglengkep kana nubuat Daniel 2 jeung 7, dimimitian ku ruksakna kakaisaran Romawi heubeul jadi sapuluh bagianna, anu dina opat tarompet kahiji urang meunang kateranganana.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 477.

Smith nétélakeun yén opat tarompet anu kahiji téh mangrupa hukuman-hukuman Allah ka Roma pagan. Anjeunna ngutip ayat tujuh anu nétélakeun ciri-ciri profétis tina tarompet kahiji, tuluy nunjukkeun kacumponan sajarahna.

“Panghukuman anu kahiji, anu nyeri jeung beurat, nu tumiba ka Roma Kulon dina lalampahanana ka handap, nyaéta perang jeung bangsa Goth dina pamingpinan Alaric, anu muka jalan pikeun panarajangan-panarajangan salajengna. Pupusna Theodosius, kaisar Romawi, kajadian dina Januari 395, sarta saméméh ahir usum tiris bangsa Goth dina

pamingpinan Alaric geus ngangkat pakarang ngalawan kakaisaran.

“Serangan kahiji di handapeun Alaric ngaruksak Thrace, Macedonia, Attica, jeung Peloponnesus, tapi henteu nepi ka kota Roma. Sanajan kitu, dina seranganana nu kadua, panghulu bangsa Goth nyebrang Alpen jeung Apennina sarta nembongan di hareupeun témbok ‘kota langgeng,’ anu teu lila tuluy jadi mangsa amukan bangsa-bangsa barbar.

“Bunyi tarompét kahiji lumangsung kira-kira dina ahir abad kaopat sarta saterusna, sarta nujul kana serangan-serangan ngancurkeun ieu ka Kakaisaran Romawi di handapeun bangsa Goth.”
Uriah Smith, Daniel and Revelation, 478.

Smith nangtukeun Alaric minangka lambang panghukuman Allah ka Roma kapir anu digambarkeun ku tarompet kahiji. Unggal tarompet miboga hiji tokoh sajarah anu ngawakilan éta tarompet; Alaric ngawakilan datangna tarompet kahiji ti ahir abad kaopat. Miller moal bisa ningali yén tarompet ieu ditimpakeun ka Roma ku lantaran panegakan poé Minggu, sabab Miller téh pangjaga poé Minggu. Smith ogé luput kana kanyataan ieu, tapi Smith mémang ngaku yén hukum poé Minggu anu kahiji anu dipaksa dilaksanakeun diadegkeun ku Constantine dina taun 321. Patokan nu buat anu pakait jeung panegakan poé Minggu salawasna sarua, sabab Allah teu kungsi robah, sarta éta patokan téh nyaéta yén “murtadna bangsa dituturkeun ku karuksakan bangsa”. Alaric ngawakilan awal karuksakan bangsa anu dimimitian dina mangsa anu sarua nalika Constantine netepkeun hukum poé Minggu anu kahiji.

Smith nuluykeun ku ngadugikeun ayat ka dalapan, anu nandakeun tarompet kadua, tuluy neraskeun panaranganana:

“Kakaisaran Romawi, sanggeus mangsa Konstantinus, kabagi jadi tilu bagian; ku sabab éta mindeng aya ungkara, ‘sapatiluh tina manusa,’ jsb., salaku sindiran kana sapatiluh kakaisaran anu keur katarajang ku pecut hukuman. Pabagian karajaan Romawi ieu lumangsung waktu Konstantinus pupus, di antara tilu putrana, nyaéta Constantius, Konstantinus II, jeung Constans. Constantius ngawasaan Wétan, sarta netepkeun tempat cicingna di Konstantinopel, ibu kota kakaisaran. Konstantinus Kadua nyekel Britania, Galia, jeung Spanyol. Constans nyekel Ilirikum, Afrika, jeung Italia. (Tingali Sajarah Garéja ku Sabine, kc. 155.) Ngeunaan kanyataan sajarah anu kacida kasohorna ieu, Elliott, sakumaha dicutat ku Albert Barnes, dina catetanana ngeunaan Wah. 12:4, nyebutkeun: ‘Sahenteuna dua kali, saméméh kakaisaran Romawi kabagi sacara tetep jadi dua bagian, nyaéta bagian Wétan jeung bagian Kulon, aya pabagian kakaisaran jadi tilu bagian. Nu kahiji lumangsung dina T.M. 311, waktu éta kabagi antara Konstantinus, Licinius, jeung Maximin; nu séjénna, dina T.M. 337, nalika Konstantinus pupus, [antara] Constans jeung Constantius.’” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 480.

Fénoména sajarah ngeunaan Roma anu kabagi jadi tilu bagian, jeung ogé dua bagian anu dirujuk ku para sajarawan anu dicutat ku Smith, téh mangrupa unsur-unsur Roma anu nandaan persatuan tilu rupa Roma Modern, anu ngawangun hiji struktur anu kabagi jadi dua, ngalambangkeun gabungan garéja jeung nagara. Nalika Smith nuluykeun pedaranana, anjeunna tuluy ngaidéntifikasi tokoh sajarah anu pakait jeung tarompét kadua.

“Riwayat anu ngagambarkeun ditiupna tarompet kadua écés patali jeung panarajang jeung panaklukan Afrika, sarta saterusna Italia, ku Genseric anu pikasieuneun. Panaklukanna lolobana nya éta di LAUT; sarta kameunangan-kameunanganana téh “saolah-olah hiji gunung gedé nu hurung ku seuneu, dialungkeun ka laut.” Gambaran naon anu leuwih merenah, atawa komo sarua hadéna, pikeun ngajelaskeun papanggihan armada-armada laut, jeung karuksakan umum ku perang di basisir-basisir maritim? Dina nerangkeun tarompet ieu, urang kudu nenjo sababaraha kajadian anu bakal miboga patalina husus jeung dunya perdagangan. Lambang anu dipaké sacara alami ngarahkeun urang pikeun ngarepkeun guncangan jeung kagaduhan. Teu aya lian iwal ti perang maritim anu galak anu bakal nyumponan éta ramalan. Lamun ditiupna opat tarompet kahiji patali jeung opat kajadian anu kacida pinunjulna anu nyumbang kana ragragna kakaisaran Romawi, sarta tarompet kahiji ngarujuk kana karuksakan ku bangsa Goth dina pamingpinan Alaric, maka dina ieu hal urang sacara alami ngarepkeun tindakan panarajang salajengna anu ngaguncang kakawasaan Romawi sarta ngadorong kana karagragna. Panarajang gedé salajengna nya éta panarajang ku “Genseric anu pikasieuneun,” dina pamingpinan bangsa Vandal. Lalampahan karirna lumangsung dina taun-taun Masehi 428–468. Kapala Vandal anu agung ieu miboga markas utamana di Afrika....”

“Ngeunaan peran anu penting anu dipidangkeun ku bajak laut anu gagah ieu dina ragragna Roma, Tuan Gibbon ngagunakeun kecap-kecap anu pinuh ku harti kieu: ‘Genseric, hiji ngaran anu, dina karuksakan kakaisaran Romawi, pantes meunangkeun darajat anu sarua jeung ngaran Alaric jeung Attila.’” Uriah Smith, *Daniel and Revelation*, 481, 484.

Nalika Smith ngutip sejarawan Gibbon, anu nétélakeun lambang-lambang sajarah tina tilu tarompét anu kahiji, anjeunna nangtukeun yén Genseric téh tarompét anu kadua tuluy nyarios yén Genseric, “pantes meunang pangkat anu sarua jeung Alaric jeung Attila.” Alaric nyaéta tarompét anu kahiji, Genseric anu kadua, sarta Attila urang Hun nyaéta tarompét anu katilu, anu dibahas dina ayat ka sapuluh. Smith nétélakeun yén tarompét anu kadua, anu dilambangkeun ku Genseric, ngawakilan sajarah “428-468.” Tuluy Smith ngutip ayat ka sapuluh anu nandakeun tarompét anu katilu, sarta neruskeun caritaanana:

Dina napsirkeun jeung ngalarapkeun ieu petikan, urang dibawa kana kajadian penting anu katilu anu nyababkeun ruksakna kakaisaran Romawi. Jeung dina manggihan kacumponan sajarah tina tarompét anu katilu ieu, urang bakal ngahutang ka Catetan Dr. Albert Barnes pikeun sawatara cuplikan. Dina nerangkeun ieu Kitab Suci, perlu, sakumaha saur ieu komentator, “Yén kudu aya hiji kapala atawa jawara perang anu bisa dibandingkeun jeung hiji météor anu hurung nyala; anu lalampahanana bakal kacida cemerlangna; anu bakal ujug-ujug nembongan KAWAS hiji béntang anu hurung nyala, tuluy leungit kawas béntang anu cahayana dipareuman dina cai.” — Catetan ngeunaan Wahyu 8.

“Di dieu dipremiskeun yén tarompet ieu miboga sindiran kana perang-perang nu ngancurkeun jeung serangan-serangan nu ngamuk ti Attila ngalawan kakawasaan Romawi, nu anjeunna laksanakeun bari mingpin gerombolan-gerombolan bangsa Hunna....”

“‘Jeung ngaran éta béntang disebut Apsintus [ngalambangkeun akibat-akibat anu pait].’ Kecap-kecap ieu—anu patalina leuwih raket jeung ayat saméméhna, sakumaha malah tanda bacana dina vérsi urang némbongkeun—ngingetkeun urang sakeudeung kana watak Attila,

kana kasangsaraan anu ku anjeunna ditimbulkeun atawa anu ku anjeunna dijadikeun alat, sarta kana kasieun anu diasupkeun ku ngaranna.

“Mupuskeun tumpes jeung mupus nepi ka teu aya tapakna,’ nya éta kecap-kecap anu pangmuhunghulna pikeun nandakeun musibah-musibah anu ku anjeunna ditimpakeun.” Anjeunna nyebut dirina sorangan, “‘Cambuk Allah.’” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 484, 487.

Sajarah tarompét katilu, anu dilambangkeun ku Attila urang Hun, dimimitian dina taun 441 nepi ka pupusna dina taun 453. Saterusna Smith ngutip ayat dua welas, anu nampilkeun tarompét kaopat sarta ngagambarkeun raja barbar Odoacer, di mana perlambangan tilu rupa ngeunaan Roma Kulon diwakilan ku panonpoé, bulan, jeung béntang-béntang. Anjeunna ngaidentifikasi éta tilu lambang minangka lambang “panonpoé, bulan, jeung béntang-béntang—sabab ieu tanpa mamang dipaké di dieu minangka lambang—kalawan écés nunjuk kana cahya-cahya agung pamaréntahan Romawi,—nyaéta para kaisarna, sénatorna, jeung konsulna. Uskup Newton nyatet yén kaisar panungtung Roma Kulon nyaéta Romulus, anu ku sindiran disebut Augustulus, atawa ‘Augustus leutik.’ Roma Kulon runtuh dina Masehi 476. Sanajan kitu, najan panonpoé Romawi geus pareum, cahya-cahya handapanna masih nyorot samar salila sénat jeung para konsul tetep lumangsung. Tapi sanggeus loba kakalahan sipil jeung parobahan nasib pulitik, ahirna, dina Masehi 566, sakabéh wangun pamaréntahan kuna éta diruntagkeun, sarta Roma sorangan diturunkeun tina kaayaan jadi permaisuri dunya kana kadipatén leutik anu mayar upeti ka Exarch Ravenna.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 487.

Di dieu urang manggihan deui hiji kasaksian ngeunaan kabagianna Roma kana tilu, anu ngalambangkeun sateuacanna ngahijina Roma modéren kana tilu bagian. Dina Roma wétan jeung kaisar Constantine, éta kabagianna kana tilu diwakilan ku tilu putrana, ari dina Roma kulon ku wangun pamaréntahanana anu tilu rupa. Smith tuluy nétélakeun yén panonpoé, bulan, jeung béntang ngalambangkeun hiji runtuyan nu tangtu dina kumaha Roma kulon diruntuhkeun. Anjeunna nutup caritana ku bubuka di handap ieu ngeunaan tilu tarompet panungtungan.

“Sakumaha matak sieunna musibah-musibah anu ditibankeun ka kakaisaran ku serangan-serangan mimiti ti jalma-jalma barbar ieu, éta saenyana mah rada hampang lamun dibandingkeun jeung musibah-musibah anu engké bakal nyusul. Éta téh ngan saukur lir cecer hujan pangheulana saméméh curug gedé anu geuwat rek tumiba kana dunya Romawi. Tilu tarompet anu kari deui kasalimutan ku mega kanyeri, sakumaha ditepikeun dina ayat-ayat di handap ieu.

“‘AYAT 13. Sarta sim kuring nenjo, sarta ngadéngé hiji malaikat ngalayang di tengah langit, saur-Na kalawan sora tarik, Cilaka, cilaka, cilaka, ka sakumna nu nyicingan bumi ku lantaran sora-sora tarompét séjénna ti tilu malaikat, anu can kénéh bade niup.’”

“Malaikat ieu lain salah sahiji tina runtuyan tujuh malaikat tarompét, tapi ngan saukur hiji anu ngumumkeun yén tilu tarompét nu masih kari téh mangrupa tarompét cilaka, ku sabab kajadian-kajadian nu leuwih pikasieuneun bakal lumangsung dina mangsa sora tarompét-tarompét éta dibunyikeun. Ku kituna tarompét salajengna, nyaéta tarompét kalima, mangrupa cilaka kahiji; tarompét kagenep, cilaka kadua; sarta tarompét katujuh, anu

pamungkas dina runtuyan tujuh tarompét ieu, mangrupa cilaka katilu.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 493.

Urang baris neraskeun kana tilu Woe tarompét dina artikel salajengna.

“Musibah-musibah Roma kaisar, dina karuntuhanana, geus dicaritakeun nepi ka anu pangpamungkasna, nepi ka Roma teu boga deui kaisar, konsul, atawa sénat. ‘Dina mangsa para Exarch Ravenna, Roma direndahkeun kana darajat kadua.’ Sapertilu panonpoé dipaéhan, jeung sapertilu bulan, jeung sapertilu béntang-béntang. Karuhun para Caesar teu musna babarengan jeung para kaisar Kulon. Roma, saméméh ragragna, ngan miboga sabagian tina kakawasaan kaisar. Konstantinopel ngabagi jeung éta kakaisaran dunya. Jeung boh urang Goth boh urang Vandal henteu ngawasa kalawan jadi panguasa luhur kana éta kota anu masih kénéh kaisar, anu kaisarna, sanggeus pangmindahan mimiti puseur kakaisaran ku Konstantinus, remen nyekel kaisar Roma minangka nu diangkat ku anjeunna jeung wawakil kakawasaanana. Jeung takdir Konstantinopel ditangtayungan nepi ka jaman-jaman séjén, sarta diumumkeun ku tarompet-tarompet séjén. Tina panonpoé, bulan, jeung béntang-béntang, kakara sapertiluna anu dipaéhan.”

“Kecap-kecap panutup tina Tarompet Kaopat nuduhkeun pamulihan Kakaisaran Kulon dina mangsa nu bakal datang: ‘Beurang henteu caang sapertiluna bagianna, kitu deui peuting.’ Dina hal kakawasaan sipil, Roma jadi tunduk ka Ravenna, sarta Italia jadi hiji propinsi jajahan Kakaisaran Wétan. Tapi, sakumaha leuwih merenah patalina jeung nubuat-nubuat séjén, pangbelaan kana ibadah gambar-gambar mimitina mawa kakawasaan rohani jeung kakawasaan dunyawi ti paus jeung ti kaisar kana tabrakan anu telenges; sarta, ku maparin ka paus sagala kakawasaan luhur gereja-gereja, Justinian nempatkeun leungeun pangrojongna pikeun ngamajukeun kaunggulan kapausan, anu satuluyna ngarebut kakawasaan pikeun nyiptakeun raja-raja. Dina taun Gusti urang 800, paus maparin ka Charlemagne gelar Kaisar urang Rum.’—Keith. Gelar éta tuluy dipindahkeun deui ti raja Perancis ka raja Jerman. Jeung ku Kaisar Francis anu Kadua, sanajan ieu téh ngan hiji fiksi, ahirna jeung salalanggengna ditolak, 6 Agustus 1806.” A. T. Jones, The Great Nations of Today, 54.